

Sărbătorirea compozitorului Ion Dumitrescu la Filarmonică

Sărbătorirea compozitorului Ion Dumitrescu de către Filarmonica „George Enescu“, pentru împlinirea celor 60 de ani de viață, reprezintă un gest omagial față de remarcabilele și variatele potențe creatoare ale muzicianului. Lucrările-i simfonice și de cameră, corale, ca și muzica pentru teatru și film sînt expresia unei arte viguroase, originale. Căci răsărit din brazda strămoșească, de pe plaiurile oltenesti, dotat cu un mare talent, cu o comprehensiune profundă a artei în genere, stăpînind totodată mijloace de expresie dintre cele mai bogate, Ion Dumitrescu a reușit să realizeze lucrări a căror caracteristică de prim plan e împlîntarea lor adîncă în pămîntul românesc. Avînd o aderență deplină la creația de cîntece și jocuri ale poporului, deprinse o dată cu graiul matern, creația sa se distinge printr-o originalitate cu totul deosebită, pătrunsă de seva vivificatoare a muzicii populare. În ea, compozitorul nu a împrumutat totuși nimic direct, nici o melodie, nici o temă, nici măcar un simplu motiv, reușind însă să creeze totul în spiritul cîntecelor și jocurilor de pe plaiurile noastre.

O analiză mai adîncită a scriiturii muzicale a compozitorului a fost făcută mai demult în muzicologia și, deseori, în cronicile noastre. Dar am deslușit odată mai mult cu acest prilej omagial faptul că lucrările sale oglindesc în fond sufletul poporului nostru, dăruirea acestuia, înaltul său umanism. Este o muzică prin excelență robustă, stenică și care se impune cu forță și dragoste tuturor celor ce o urmăresc. Filarmonica a înțeles să omagieze cu acest prilej nu numai compozitorul dar și militantul neobosit pe tărîmul propășirii muzicii noastre.

În seara concertului omagial am urmărit mai întîi *Preludiul Simfonic*. După mai bine de două decenii de cînd a fost creat, Preludiul își păstrează neștirbită valoarea sa de piesă de concert prin excelență românească.

Vitalitatea, optimismul și elanul creator al poporului nostru vibrează în această lucrare cu putere. Este o compoziție plină de substanță concentrată și totuși aerată, realizată cu o artă remarcabilă și cu o adîncă amprentă personală. De mulți ani ea a cules și culege sufragiile ascultătorilor de la noi și de peste hotare.

Aceeași prospețime și originalitate le-am aflat, odată mai mult, și în admirabilul *Concert pentru orchestră de coarde*. Prezentate cu avîntată diligență de orchestră, sub îndrumarea judicioasă, atentă, a dirijorului Mircea Cristescu, ele i-au atras sărbătoritului ovațiile entuziaste ale tuturor celor prezenți.

Concertul corului „Madrigal“ și al orchestrei de cameră „București“

Notăm cu satisfacție că „Madrigalul“ a ajuns să fie aproape musafir la el acasă... căci de un deceniu colindă lumea, răspîndind și făcînd să fie apreciată, în unanimitate, o artă interpretativă care întrunește și exprimă sensibilitatea și inteligența muzicală românească, în speță, a membrilor acestei formații și îndeosebi a dirijorului Marin Constantin. Concertul dat la Ateneu a ilustrat cu elocință „plafonul“ înalt al realizărilor acestui cor de cameră al Conservatorului „Ciprian Porumbescu“.

Am fost emoționați de gingășia interpretativă, în stilul cuvenit, preclasic, al unor piese celebre ca *Mattona mia cara* de Orlando Lasso, *Lasciate mi morire* de Monteverdi sau *I vaghi fiori* de Palestrina. Marin Constantin a ajuns să imprime formației pe care o conduce o manieră a cîntului dintre cele mai subtile. Este corul care cucerește fără să... ridice tonul; se pleacă întotdeauna de la sonorități în pianissimo ce par un murmur, o șoaptă, așa încît creșterile de intensitate nu depășesc niciodată valori mijlocii. Uneori, cu deosebire în final, corul realizează sonorități ca de orgă. Intrările succesive în cazul unor bucăți scrise în imitații sau în canon ca *Il est bel et bon* de Passereau au fost făcute cu infinite precauții, cu o artă al cărei secret este deținut de Marin Constantin în chip magistral. După ce această manifestare audio-vizuală (ne referim și la prezența vestimentară a corului) ne-a transpus realmente în epoca madrigaliștilor, am făcut un salt în contemporaneitatea românească. Cîntece ca *Păstoriița* de Marțian Negrea, cu caracterul său am spune de motet, sprintarul *La casa de peste drum* de Tudor Jarda și *Doina oltenească* de Paul Constantinescu, această piesă evocatoare a unor vremuri de haiducie care au fost întărite, în expresie, de stilul parlatu-rubato al solistului Eremia Stere, ne-au condus la însuflețita *Chindie* de Alexandru Pașcanu și la cu totul originala piesă *Fluierașe* și *Buciume* dintr-o lucrare mai mare „*Obirșii*“ de Mihai Moldovan. Bazată pe o anumită împărțire a vocilor în care valorile sînt neconținut modificate, se ajunge la anumite „pînze“ sonore care sugerează perfect,